

Treiberja je bil, cerkovni Pero, in glumil je z besedo sodcev in cesarskih komisarjev:

»Admittis apostolicas et ecclesiasticas traditiones?«

In še je iskal:

»Item sacram Scripturam secundum sensum quem tenuit et tenet Sancta mater Ecclesia?«

In še je oprezoval:

»Profiteris septem esse vere et proprie Sacramenta novae legis?«

»Teslo papežniško,« se je dramil bogovec v bridko pomilovanje. »Ne ume, kar golči. Po sračje je sprejel besedo od škofljih, ko jim je stregel v Gornjem gradu.«

Nestrpneje, trpkeje je hotel vedeti nadležni:

»Tenesne esse purgatorium?«

»Daj mu besedo za besedo, da bo mir dal,« je občutil bogovec in odgovoril:

»Teneo.«

»Indulgentiarum potestatem?«

»Affirmo.«

»Ritus in Sacramentis...?«

»Recipio et amplector.«

Bogovec je osupnil. Strašno je udarila njegova beseda v tišino in odjeknila votlo kakor od ščita. Zbolela je v srce.

»Kakor Učenika me je prenesel v višavo, da bi me skušal; in res me je obnoril, da sem klical, česar ni.«

Iz nove boli je planil bogovec odločno:

»Non serviam. Nec accipio nec amplector!«

Suhotno se je oglasil v smehu nadležni cerkovni. Široko in domače je rekel:

DRAGO VIDMAR: MESTNE HIŠE.

»Saj sem koj videl, da si se samo potajil. Prav tak si, kakor vsi tvoji Samsoni iz vere in Gedeoni iz čiste besede. Z roko in jezikom hinite: foveo et fateor. Hlapčeta!«

»Svojega posla glej! Zvonovi so,« je odvrnil jezno bogovec.

»Misliš?« je vprašal prečudno zasmehljivo cerkovni. Bogovec je ostrmel. Ozrl se je po človeku, pa ga ni videl. Zvonove pa je razgibala nevidna roka, da so zinila bronasta žrela. A niso se oglasila. Bila so brez jezikov.

Sirova zloradost je obšla bogovca. Zasmejala se je krohotoma:

»Zvôni, zvôni, če moreš. To je težje kot s podrezanimi vrvmi.«

Zvonovi so besno plali za glasom in ga ni bilo. Bogovcu pa je zamrl smeh v grlu. Strašno in nenadno se je vse spremenilo ob njem. Omotičen je pogledal od nihaljočih zvonov čez polje v zarji. Zarja je bila ugasnila, pepelnato nebo je viselo v ravan. Ravan se je bočila ostudno. Bila je kakor sluzasto jezero, temno, zagonetno gosto. V njem je gomazela smotlaka. Soj pepelnatega neba se je zrealil na nečednem živem, ki je rastlo v višave. Tožec krik se je vzel z višav, ki so gasnile v mrzlem mraku. Šum strahotnih peroti je stresal ozračje. Strašen ptič se je nesel nad ostudnim mlamolom, krakal in vekal: gorje, gorje, gorje...

»Čuj in glej; imel boš videti in slišati,« je čul bogovec znova glas cerkovnega človeka, ki ga ni videl. Tudi ni več vedel, kje je in kako stoji nad nepoznanim. A kakor na dlani jasno je stalo pred njim ostudno jezero in rastlo. Pod smolnato gladino je gomazelo živeje in se dvigalo kakor v mehur. Ptič, ki se je nesel nad mlamolom, je spustil krila in sedel v smradno. Kakor kvočka v jajce je udaril s kljunom v sluzasti mehur, da se je odprl. V lajnu in krvi je vzšla zver s sedmimi glavami in bredla. Na zveri je sedela žena, vsa škrlatna, obnožnja vseh kraljev sveta. Pila je iz zlate čaše, z besedo svojih ust pa je klela Gospodnje ime. Visoko nad njo se je nesla kvočka, ki je obudila zver, in krakala in vekala: gorje, gorje, gorje...

»Jagnje, vzidi!« je zastokal bogovec. Nevidni vihar je gnal nepoznano njegovo